

krijgen. In de tweede plaats is het niet uitgesloten, dat artsen, die nog wel praktizeeren kunnen, doch om gezondheidsredenen hun praktijk slechts zouden moeten inkrimpen, zich als blijvend invalide aanmelden, indien de uitkeering bijna even hoog is als het bedrag, dat zij nog met arbeid zouden kunnen verdienen. Zeer groote deelneming voorkomt alle te opperen bezwaren. Er loopen artsen rond, die praktizeeren met een te slecht gezichtsvermogen of met te ver gevorderde doofheid; zelfs heb ik een collega gekend, die wegens slechte geldelijke omstandigheden en het ontbreken van een verzekering met een ziek lichaam aan het werk moest blijven tot kort vóór zijn dood. Het ideaal is, dat deze verschillende groepen van invaliden uitkeeringen krijgen en *niet* praktizeeren; dit ideaal is tot nu toe met een maximum van *f* 5.— per dag door de „Onderlinge” bereikt; maar om het te handhaven moet in deze tijden het bedrag zeker verhoogd worden, en daarbij is dan zeker flinkere deelneming zeer gewenscht.

Zoolang er niet een duizendtal artsen is toegetreden, komt het mij voor, dat de voorgestelde *f* 10.— wat te hoog is, doch dat nu reeds met het oog op de veranderde tijdsomstandigheden het maximum tot *f* 8.— daags zou kunnen en moeten verhoogd worden. Zooals het bestuur terecht inziet, is hierbij de zekerheid noodig, dat een groot aantal deelnemers tot de verhooging, waaraan verbonden keuring en premieverhoging, overgaat.

Ik heb het gewaagd ruimte in dit *Tijdschrift* voor een aanbeveling van de „Onderlinge” te vragen, omdat dit de beste weg is alle geneeskundigen te bereiken en hier een groot standsbelang in het spel is. Het is zeker wel eens noodig de niet-gefortuneerde artsen tusschen 25 en 50 jaar er op te wijzen, hoe gelukkig zij zich mogen achten de gelegenheid te hebben tot deelnemen aan een zoo goedkoope, soliede en voortreffelijk ingerichte onderlinge verzekering-maatschappij. Vakgenooten, bedenkt u niet lang, stelt de uitvoering van het genomen besluit ook niet uit en meldt u zoo spoedig mogelijk aan bij den secretaris dr. J. F. M. BOSMAN, arts te Brummen.

's-Gravenhage, December 1919.

A. C. VAN BRUGGEN.

KEURINGEN EN VALUTA.

Naar aanleiding van het stukje over dit onderwerp op bldz. 2064, jaargang 1919 van dit *Tijdschrift*, een enkele opmerking.

Ook mij werd herhaaldelijk verzocht het honorarium voor de keuring voor Deutsche levensverzekeringmaatschappijen (Stuttgart, Gotha) aan den te keuren candidaat zelf in rekening te brengen. Deze wordt hiervan vooraf onderricht. Ik bereken het gewone keuringstarief (tien gulden) en ontvang dit bedrag contant van den candidaat. De maatschappij zou mij bij de tegenwoordige valuta ongeveer 200 mark moeten doen toekomen (200 mark à 5 cent = *f* 10.—). Zij bespaart dus niet 20 mark, maar 200 mark per keuring.

Men bedenke, dat het voor de levensverzekeringmaatschappijen een zware tijd is. Gedurende de oorlogsjaren vele dooden. Grootte daling der beleggingsfondsen. Loonverhoging van de talrijke beambten. Dat de bestuurders dezer maatschappijen thans verplicht zijn zooveel mogelijk te bezuinigen, is duidelijk.

Ten slotte gaat deze zaak slechts den maatschappijen en den candidaten aan. Ons al heel weinig of niet. Waarom zouden wij die maatschappijen dan in dit geval niet vriendelijk tegemoetkomen?

Rotterdam, 21 December 1919.

Dr. S. J. HALBERTSMA.

HET AFZONDEREN VAN ROODVONKLIJDERS.

De vraag: hoelang wij onze roodvonklijders zullen afzonderen? is hier ter plaatse dringend, daar wij te kampen hebben met een beperkte roodvonk-epidemie. Tot dusverre hebben de hier gevestigde collegae zich gehouden aan den termijn van zes weken, welke in de meeste gevallen beantwoordt aan den duur van het vervellings-